

ترویج کشاورزی، راهبردی موثر در راستای بهبود امنیت غذایی در جوامع

روستایی

آزاده خدابخشی^۱، رویا کریمی دارابخانی^۲

^۱ دانشجوی دکتری ترویج کشاورزی، دانشکده اقتصاد و توسعه کشاورزی پردیس کشاورزی و منابع طبیعی دانشگاه

تهران، ^۲ دانشجوی دکتری ترویج کشاورزی، دانشکده اقتصاد و توسعه کشاورزی پردیس کشاورزی و منابع طبیعی

دانشگاه تهران

azadehkhodabakhshi@yahoo.com

از مهمترین نیازهای بشر، برخورداری از سطح مطلوبی از منابع غذایی می‌باشد. متأسفانه تقریباً یک چهارم جمعیت جهان که در کشورهای در حال توسعه زندگی می‌کنند، به سوء تغذیه مزمن مبتلا هستند. فقر غذایی از نظر کمبود پروتئین و کالری عامل عمده مرگ و میر کودکان در کشورهای در حال توسعه است و زندگی آنها را تهدید می‌کند. امنیت غذایی وقتی تحقق می‌یابد که تمامی مردم به غذای کافی، سالم و مقوی از نظر کمی و کیفی دسترسی داشته باشند و نیازها و اولویتهای غذایی خود را برای یک زندگی فعال و سالم تامین کنند. هرچند در ایران شاخص مصرف سرانه انرژی غذایی سطح نسبتاً مطلوبی دارد، اما ۷/۲ میلیون نفر معادل ۴ درصد جمعیت کشور مبتلا به سوء تغذیه می‌باشند. البته موارد سوء تغذیه نه به دلیل کمی درآمد، بلکه به سبب نداشتن آگاهی از اصول تغذیه است. کیفیت غذای مصرفی هر قومی ارتباط مستقیم با سطح آگاهی از مسائل بهداشتی و تغذیه‌ای و توان اقتصادی و عادات غذایی مردم دارد. بخش روستایی کشور با در اختیار داشتن درصد قابل توجهی از جمعیت و نقش محوری در تولید و رشد اقتصادی، به دلیل عدم برخورداری از سطح سواد و آگاهی در خصوص تغذیه، عدم دسترسی به منابع اطلاعاتی و مسائل اجتماعی و فرهنگی از لحاظ تغذیه و امنیت غذایی از وضعیت نامناسب‌تری نسبت به مناطق شهری برخوردارند. این امر ضرورت توجه به این مقوله در بخش روستایی را مضاعف می‌نماید. نظام ترویج و آموزش کشاورزی با بهره‌گیری از استراتژی‌های آموزشی و اطلاع‌رسانی مختلف می‌تواند سبب ارتقای سطح دانش و مهارت و بهبود نگرش این قشر گردد. هدف تحقیق بررسی نقش ترویج کشاورزی در بهبود امنیت غذایی روستاها است

واژه های کلیدی: امنیت غذایی، تغذیه، ترویج و آموزش کشاورزی، جوامع روستایی.